

Dolazak u Učengrad

PONEDELJAK, 7. JANUAR

Mislim da sam dospeo na neko čudno mesto.

Danas sam krenuo u novu školu. Dočeka me je starkelja koji je izgledao kao da su ga moljci pojeli i koji se predstavio kao direktor. Ima otprilike sto osam godina, jednu ogromnu obrvu i poprilično pljuje. Morao sam da obrišem lice kada je otišao. Bio sam potpuno mokar.

Četiri puta mi je rekao koliko je srećan što sam došao baš u njegovu školu, a neprestano mi je pogrešno izgovarao ime. Kaže se Louis, a ne kako je on izgovarao Luis. Ali ništa nisam rekao. Pomalo me je bilo strah od te obrve.

Posle toga sam se upoznao s mojim razrednim, gospodinom Vormoldom, starkerljom koji mi je rekao da se nada da ću doprineti školskom napretku, ali je već tada izgledao kao da sumnja u to.

Potom me je predstavio razredu. Svi su piljili u ovog momčića s glavom u obliku crnog luka i smeđom tršavom kosom. Sve sam ih uvredio. Dakle, kad god sam nervozan, počinjem da govorim kao okoreli Australijanac. Tako sam im se svima obratio: „Zdravo američki pacovi.” Zurili su u mene u tišini.

Seo sam pored dečaka koji se zvao Teo. Sreo sam ga nakratko onoga dana kada smo se doselili. Živi u ogromnoj kući na kraju moje ulice.

Pitao me jesam li zaista Australijanac. „Samo ujutru”, odgovorio sam. Na licu mu se nije video ni nagoveštaj osmeha.

Pogledao sam po učionici i primetio da ovde nema devojčica (baš sam pronicljiv), pa iako me većina devojčica nervira, nekako mi nedostaju ako ih ne viđam naokolo. Osim toga, bilo je dvadeset učenika u razredu, a to svakako nije ni blizu dovoljno. (U mojoj staroj školi bilo nas je skoro duplo više).

Prvi čas je bio engleski. Nastavnica je vratila nekakve zadatke iz prošlog polugodišta, a napetost

je bila prosto neverovatna. Pomislili biste da su svi čekali na rezultate lotoa.

Za vreme odmora Teov mobilni je pozvonio. Od svih ljudi, zvao je njegov tata. Hteo je da čuje kako je Teo prošao sa zadatkom. Teo je zapravo dobio najbolju ocenu u razredu, pet minus.

„Kada to bude čuo, sigurno će mu licem zatitrati osmeh”, rekao je ponosno.

Da mene pozove moj tata, budite sigurni da se ne bi dugo smeškao.

Posle škole, Teo je morao da požuri na čas francuske horne. Skoro svi iz mog razreda su odmaglili na neke dodatne časove nečega jezivog.

Jesam li to sletao u Učengrad, dragi dnevniče?

UTORAK, 8. JANUAR

Prednosti doseljenja:

- 1) Moja soba više nema onaj neobičan miris kao ona stara, jer više ne moram da je delim sa odvratnim, plačljivim kepecom koji se zove Eliot.
- 2) To je to.

Loše strane doseljenja:

- 1) Nisu se konsultovali sa mnom. Prošlog novembra moji matori su samo objavili da se selimo bliže Londonu, jer su tati iz vedra neba ponudili

novi posao. „To je životna prilika”, rekao je. „I to u mojim godinama”, dodao je pokušavajući da se našali. I to je bilo sve. Nije se čak ni potrudio da me pita imam li nešto protiv toga da se preselimo na neko mesto stotine milja udaljeno.

- 2) U staroj kući živeo sam ceo svoj vek (čitavih dvanaest godina) i zaista nisam želeo da idem.
- 3) Mrzeo sam to što sam morao da ostavim sve svoje prijatelje.
- 4) Svaki dan u ovoj novoj školi traje kao tri veka.
- 5) Ovde je smejanje zakonom zabranjeno.
- 6) U ovoj sam školi samo zbog toga što je tatin novi šef veoma prislan s jednim upravnikom. Moji roditelji i ne znaju da sam ih čuo kada su o svemu ovome razgovarali.
- 7) Smrtno sam usamljen.
- 8) Suviše je tužno da bih nastavio nabrajati.

SREDA, 9. JANUAR

Ovde je komšiluk prava grozota. Kada sam po podne, posle škole, igrao fuce u bašti sam sa sobom, došla je komšinica iz kuće do naše da bi se požalila zbog buke koju sam pravio. Rekla je da ne dam Olimpiji da se skoncentriše na posao.

Olimpija ima pet godina!

ČETVRTAK, 10. JANUAR

Teo je pravi čistunac.

Uvek izgleda kao da su ga roditelji upravo tad oprali i ispeglali. I znam da protiv toga ne može ništa. Uvek govori nekakvim tihim glasom, kao da šapuće i mrtav je ozbiljan o bilo čemu da pričamo i nema ni trunku smisla za humor (drugim rečima, nikada se nije nasmejao ni na jednu moju šalu).

Neki učenici su u redu. Ali, svi deluju zabrinuto, nervozno i nekako snuždeno sve vreme. Kao da je škola iz njih isisala svu želju da se zabave. Pa, biće joj bolje da takvo nešto ne pokuša i sa mnom.

PETAK, 11. JANUAR

Vraćen mi je moj prvi domaći iz poznavanja prirode danas. I istog momenta, Teo mi je zazujao u uvo: „I, onda, šta si dobio”, kao da je to uopšte i bilo važno.

Imao sam deset tačnih od dvadeset, što uopšte nije tako loše. To sam mu i rekao. A on nije mogao da prestane da se smeška.

Primetio sam da je kasnije zapisao moju ocenu na poledinu svoje vežbanke. „Zbog čega to radiš”, pitao sam.

Veoma je pocrveneo i rekao: „Moja mama je zaista želela da zna.”

Mislim da bi njegova mama trebalo više da izlazi.

Zapravo, prilično sam zadovoljan postignutim rezultatom. U svojoj staroj školi nikada nisam dobio visoke ocene. Rekao bih da sam prosečan u većini stvari. Možda sam malo iznad proseka u javnom obraćanju i engleskom (iako mi pisanje baš i ne ide), a malo sam ispod proseka u svim onim predmetima poput matematike i francuskog. Sve do sada, moji roditelji su bili prilično zadovoljni mojim školskim rezultatima. Nastavnici su obično govorili da sam suviše pričljiv, ali da im se takav dopadam.

Nisam se mnogo opterećivao školom jer ona nije imala ama baš nikakve veze s mojim budućim zanimanjem. Vidite, planiram da postanem komičar. Nemojte da se smežete! Ili, možete, ukoliko to želite. Postoji samo jedna stvar na svetu koju mogu zaista dobro da radim i to je da zasmejavam ljude.

Čak i kada sam imao samo dve godine, zasmejavao sam baku i tetke. Pevao sam šašave pesme, a kada sam malo porastao, pričao sam šale i imitirao ljude s televizije. Baka je znala da plače od smeha i govorila je da sam „mali vragolan”. Mama je govorila da nema pojma od koga sam nasledio talenat, a ja sam bio srećan i ponosan.

I u školi bih uvek ja oživeo časove tako što bih ispričao nešto budalasto. Zapravo, ukoliko je lekcija bila posebno dosadna, deca bi počela da me gledaju u očekujući da ih oraspoložim.

Prošle godine je bilo dečje takmičenje za komičare. Dvadeset tri talenta i pobednik... JA. Kao dokaz držim svedočanstvo na zidu svoje spavaće sobe.

U stvari, bio sam veoma nervozan kada sam prvi put izašao na scenu. Moje srdašce mi je polako otkazivalo i preznojavao sam se... I, naravno, počeo sam da brbljam na engleskom koji se govori u Australiji.

I dalje nisam siguran da li se publika smejala mojim šalama ili užasnom akcentu. U svakom slučaju, smejali su se i osetio sam kako je nešto u meni puklo i više me nije bilo strah. Zapravo, mogao sam i mnogo duže da ostanem na toj sceni. Ne mogu vam opisati koliko je opojno to bilo. Najbolji trenutak u celom mom životu.

SUBOTA, 12. JANUAR

Večeras je moja porodica pozvana na druženje s Teovom porodicom u njihovoj gospodskoj kući na kraju ulice.

Teov tata je otvorio vrata. „Dobro došli”, riknuo je na nas. Čelav je i liči na ogromnu kuglu za bili-jar. Zgrabio me je za ruku, gnječio je otprilike dve godine i kada sam procičao: „Zdravo gospodine Gerni”, snažno je klimnuo glavom i zagremeo. „Mi se ovde ne pridržavamo ceremonijalnog upoznavanja. Ja sam Majk, a ono je Pru.”

Pru, Teova mama, nosila je one kitnjaste pantalone i za moj ukus, previše narukvica jer je njima zveckala kao luda. Rekla je da ima gomila hrane i da svi moramo „zaista da nagrmeno”, a potom nam je predala tanjire veličine sočiva.

Posle obroka sledio je neočekivani nastup. Teo je svirao klavir (pogledao me je i pocrveneo pre nego što je počeo), a potom su nam Majk i Pru pričali o mnogobrojnim Teovim muzičkim dostignućima, da bi potom nabrajali i sva ostala Teova umeća. Već tada sam zevao toliko glasno da su sasvim jasno mogli da me čuju.

Sledeća na redu da nas zabavlja bila je Teova sestra Libi. Ona ima samo šest godina, isto koliko i Eliot (mama je na to tiho tati skrenula pažnju), a ipak, umela je da izdeklamuje imena svih kraljeva i kraljica od 1066. godine do danas.

Na kraju je mama pitala: „Ali kako su tako mali uspeli da postignu sve ovo?”

„Oboje su kao sunderčiči”, zavapio je Majk, „i sve

vreme upijaju znanje, ali pored toga...” Pogledao je u Pru.

Pru nam je dala znak da pođemo za njom do kuhinje gde se na zidu nalazio raspored koji je pokazivao sve Teove i Libine vanškolske aktivnosti: muzika, umetnost, razumevanje umetnosti, šah i druge jednako grozne stvari nalazile su se baš tu.

„Teško je nositi se sa svime”, rekla je Pru, „a posebno razmišljati o tome gde bi trebalo da budem i s kakvom opremom. Ali i pored toga, mi smo odlučni i trudimo se da naše dvoje dece ne proćerda ni trenutak vremena.”

Mama i tata su piljili u raspored, potpuno u čudu. Tada je Eliot zapištao da je danas napisao priču.

„Oh, prepričaj nam je zlato”, gugutala je Pru.

„Radi se o osobi koja jede lokomotive”, počeo je.

Krajičkom oka sam pogledao mamu i video da se svim silama trudila da ne prasne u smeh. Nedugo posle toga oteturali smo odande. Nadam se da se nikada tamo nećemo ni vratiti.

NEDELJA, 13. JANUAR

Najgora osobina mog tate:

Ne poseduje ni trunku osećaja za ritam. To i ne bi bilo važno kada ne bi igrao na svim zabavama i

venčanjima i pored godina u kojima je. Što je gore od toga, jednom je počeo da svira zamišljenu gitaru na sred HMV prodavnice¹. U radnji je svirala melodija hit parade iz sedamnaestog veka. Tata ju je prepoznao, i tako je počeo da poskakuje, kao ludak, ne obraćajući pažnju na to što sam stajao tik uz njega. Kasnije mi je rekao da je kao tinejdžer nekoliko nedelja bio u bendu. Pamet me polako napušta... A ništa se nije promenilo.

Najgora osobina moje mame:

Postoje trenuci kada se potpuno „pogubi”. Nikada ne znate kada će je to snaći. Neki dan dok sam bezbrižno gledao televiziju, a ona se najednom nacrtała ispred ekrana i zagalamila: „Ne gledaš valjda ovo smeće? Mora da postoji pametniji način da utrošiš vreme od nego što gledaš ovo.”

Nekoliko minuta je nastavila u istom maniru. Bio sam strpljiv i smiren i malo posle toga ona se ponovo utišala i ostavila me u miru i tišini ispred televizora.

Zaključak:

Nakon večeri tokom koje smo bili izloženi budalastom ponašanju Majka i Pru, prinuđen sam da kažem da moji roditelji zapravo i nisu toliko loši.

¹ HMV – prodavnica u kojoj se mogu kupiti filmovi, muzika, video i kompjuterske igre...

Mislim, Majk i Pru su stalno deci pred nosom. Možete li da zamislite da provodite svaki dan s njima? Ne, dragi dnevniče, i ne pokušavaj to da zamisliš jer ćeš samo imati noćne more.

PONEDELJAK, 14. JANUAR

Poklonio sam mami neobičnu voćnu čokoladicu i čokoladu s lešnikom (njena omiljena). Prodavale su se po sniženim cenama, pa sam joj ih kupio jednog dana. Bila je presrećna, i pre nego što sam mogao da shvatim šta se dešava, ona me je poljubila u obraz. Ipak, ovoga puta je nisam zaustavio, čak sam joj i uzvratio jednim zagrljajčićem.

Kada je tata večeras došao kući, pitao me je jesam li naučio sve datume vladavina engleskih kraljeva i kraljica od 1066. godine. To je rekao veoma ozbiljnim glasom - i tek sam kasnije primetio sjaj u oku koji ga je odao da se šali.

„Na trenutak si me prestravio”, rekao sam. Tata je tada prasnuo u smeh.

UTORAK, 15. JANUAR

Gospodin Vormold me je naterao da danas stojim u ćošku. Rekao je da izgledam „potpuno sramotno”, a onda je počeo da me kritikuje detaljnije počevši od čvora na kravati (previše mali, izgleda). Pomislio